

CSAK MÁSODIK VAGYOK
HA A FÉRFIAK MÁS A FONTOS

ÖN AKNÁRA LÉPETT ÉS FELROBBANT!
A VASFÜGGÖNY MÚZEUMA

43 | 2015. október 20.
www.noklapja.hu

nők lapja

ÁRA: 240 FT
1,31 € • 120 DIN • 4,8 LEI

„BÉKE VESZ KÖRÜL”
Dr. Csernus Imre
EZEN A HÉTEN
NÁLUNK RENDEL

**ELVESZETT
GYEREKEK**
NYOMÁBAN
Hányan vagyunk
valójában?

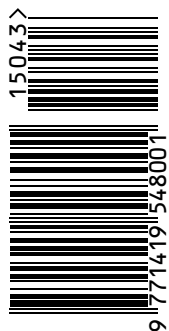
AMIKOR
A BETEG
DIKTÁL
Változó viszonyok
az egészségügyben

RIPORT
AHOL
**A SZEGÉNYEK
LAKNAK**
Két világ
Magyarországon

1956:
SZÓLT A RÁDIÓ
SZEMTANÚK
EMLÉKEZNEK

CSEKE
Eszter

KISBABÁT VÁR,
SZÜLÉSEKRŐL FORGAT

Central
Médiacsoport

Ha Cseke Eszter és S. Takács András, az On the Spot párosának valamelyik dokumentumfilmje szóba kerül társaságban, szinte biztos, hogy valamilyen háborús helyszínre képzeljük el őket. Közel hétvényi folyamatos utazás és forgatás után azonban Eszterre merőben új feladat vár, az utolsó heteket tölti várandósan.

CSEKE Eszter

KISMAMA A FRONTON

FOTÓ: CSIBI SZILVIA. STYLIST: JUHÁSZ LUCÁ. STYLISTASSZISZTENS: FOCKTER HAJNAL. HA.J. GALLÓ MONIKA. SMINK: MATIS EDIT. RUHA: DAALARNA. GROÁ/DAGMINELL

Természetes vörös, hosszú haja miatt már messziről észreveszem, ahogy közeledik az interjú helyszínére. Persze nem ez az egyetlen feltűnő részlet rajta, hiszen csinos fekete ruhája alatt ott domborodik a pocakja. És még van valami szintén szokatlan rajta, vagyis inkább benne: a nyugalma. Nem a kismamák kiegyensúlyozottsága érzékelhető, hanem nagyon úgy tűnik, Eszter alapvetően ilyen nyugodt és békés. Látszólag semmi sem zökkentheti ki.

– **Az utóbbi évek állandósult utazásai után új időszak köszönt az életetekbe. Nem tartasz attól, hogy a gyerekvállalás teljesen új élethelyzetet teremtsen számodra?**

– Nem. Magától értetődő volt mindig is, hogy egyszer csak anyává válok. Nagy család a miénk, három testvérem van, a két nővérem több évvel idősebb nálam, az öcsém viszont még csak tízéves. Ő apukám második házasságában született már. Neki is pont olyan vörös a haja, mint az enyém, és fiú léte cseppet sem bánja. Azt mondja mindig nekem, hogy mi „egymás-hajúk” vagyunk.

– **A munkád miatt akár úgy is gondolkodhattál volna, hogy megpróbálsz a lehető legtávolabbi kivárni a gyerekvállalással. Hiszen szereted, amit csinálsz, sikeres vagy...**

– Sosem gondolkodtam így a szülésről. És amióta *Andrissal* együtt vagyunk, mindig is beszélgettünk erről. Nyilván folyamatosan változott a hozzáállásunk, és egészen biztosan az is hozzájárult ahhoz, hogy most kisbabánk lesz, hogy másfél éve forgatunk születéstörténeteket a világ különböző pontjain – Gázától Mexikóig.

– **Hol tudtad meg, hogy gyermeket vársz?**

– Forgatás közben, a világ másik felén. És akkor még hosszú ideig nem is tudtunk hazajönni, így csak a tizenkét hét eltelte után jelenhettem meg először a nőgyógyászomnál.

– **Nem is érezted szükségét, hogy lásd orvos?**

– Nem igazán, és nem akartam a világ másik végén orvossal konzultálni. A nővéreimtől pedig minden kérdésemre választ kaptam Skype-on. Az egyetlen kellemetlen tünetem az első két hónapban a rettenetes fáradékonyság volt. Előfordult, hogy le kellett mondani forgatást miattam, és Andrís sokat dolgozott egyedül. Nem is tudom, mit gondolhattak rólam, valószínűleg azt, hogy nagyon lusta vagyok.

– **És egyre inkább gömbölyödő pocakkal dolgoztál tovább.**

– Igen, szinte végig utaztunk a terhesség alatt. Fantasztikus bábákról és születési tradíciókról filmeztünk. Az utolsó forgatásunkon, Kanadában pedig olyan emberekkel találkoztunk, akik náci koncentrációs táborokban születtek és születtek, és csodával határos módon életben maradtak. Mert a sorozatban azt is kutatjuk, hogy mennyire befolyásolják az életünket születésünk körülményei.

– **Még szerencse, hogy nem háborús övezetben fogtál akkor már a forgatások.**

– Igen, ráadásul a kisbabánk annyira figyelmes volt, hogy tökéletes helyre írta be magát a forgatási naptárba. Hét és fél hónapos terhes voltam, amikor befejeztük a külföldi munkát. Nagyon sokat utaztunk az elmúlt hónapokban, és most az a feladatunk, hogy a felvett anyagból elkészítsük a filmeket, a *9 hónap alatt a föld körül* epizódjait. Ezt is ugyanannyira élvezem, jó újra átélni a történte-

ket. Szinte dúlaként asszisztálhattam jó néhány születésnél. De egy idő után már azt tanácsolták többen is, hogy lehetőség szerint ne legyek ott a szüléseknél, mert a szülő nő iránt érzett túlzott empátia hatására nálam is beindulhatnak bizonyos folyamatok, idő előtt.

– **Sosem mondtad azt az elmúlt időszakban, hogy: „Na jó, elég volt, Andrís, menjünk haza, most már nyugit szeretnék, nem bírok ennyi izgalmat”?**

– Ennél jólneveltebb vagyok. Érdekes módon nem a gázai szülészeten sokalltam be pár nappal a háború után, hanem egy klasszikus nászúthelyszínen, Bora Borán. Egy magazinnak készítettünk interjút a családon belüli erőszakról *Nyíri-Kovács Patrícia*val, aki ugye hosszú évek óta nem hagyhatja el Francia Polinéziát a fiával, *Noah*val, nélküle meg nem költözik vissza Európába. Meggyőződése, hogy a helyzetet szándékosan idézte elő a férje. Természetesen megkerestük Noah apját is, aki nem volt hajlandó nyilatkozni. Egy héten át beszélgettünk *Patrícia*val, az ő kiszolgáltatottsága nagyon megviselt, talán azért is, mert már a harmadik hónapban jártam, de még nem mertük elmondani senkinek. Elég nagy meglepetés volt, amikor az ötéves Noah egyszer csak megsimogatta a hasamat, és megkérdezte, van-e ott benn valaki.

– **Én úgy veszem észre, hogy nagyon fegyelmeztet vagy, és igyekszel semmit nem túlreagálni. Se a gyerekkérdést, se a terhességet, se az extrém munkát.**

– Imádjuk, amit csinálunk, de sokat változott a tempó az elmúlt hét évben. Annak érdekében, hogy élhetőbb életünk lehessen, és ne égünk ki, sokszor kellett már ritmust váltani. Nem a baba miatt változtattunk először,

„A kisbabánk annyira figyelmes volt, hogy tökéletes helyre írta be magát a forgatási naptárba.”

aminek nagyon örülök, mert úgy biztosan nehezebb lenne. Csodálatos, hogy pont ezt a sorozatot forgattuk, és egyre mélyebbre ástuk bele magunkat a születés titokzatos világába, amikor megtudtuk, hogy nekünk is gyereünk lesz.

– **Amikor legutóbb a Nők Lapja interjút készített veled, éppen lakáskeresésben voltál.**

– Igen, három éve untam el a sok hercehurcát, stabil bázisra vágytam, egy felnőtt otthonra. Tízéves voltam, amikor Romániából először Németországba, aztán Magyarországra költöztünk. Édesapám orvos, ott éltünk, ahol épp dolgozott. Tizennégy évesen kerültem Pestre gimnáziumba, kollégiumban laktam. Aztán amikor végre Budapest környékére költözött a család, végig ingáztam a gimnáziumi éveket, és azt nagyon utáltam. Érettségi után már sokat utaztam, éltem az Egyesült Államokban, és nyarakat dolgoztam végig egy-egy tengerentúli repülőjegyért. Aztán az egyetemi évek alatt találkoztam *Andrissal*, akivel nagyon hamar barátok, később munkatársak lettünk. Hamarosan beindult az *On The Spot*, és az utazás lett a központi eleme az életünknek. A barátságból pár év múlva szerelem lett, a hatalmas pörgésből pedig életforma. Harminc elmúltam már, amikor azt éreztem, hogy kell egy hely, ahol nyugalomra lelhetek. Anyukám halálának első évfordulója környékén történt, hogy lett egy lakásom.

– Mennyire visel meg most, közvetlenül azelőtt, hogy te anyává válnál, hogy nincs melletted az édesanyád?

– Nagyon fáj, de ezzel a hiánnyal együtt kell élnem. Szomorú, hogy a gyermekünknek csak egy nagymamája lesz, ez mindig keserűséggel fog eltölteni. Szerencsére van egy csodálatos apukám, és Andris szüleire is mindenben számíthatunk. Minden hétvégén náluk gyűlik össze a család, nagyon szeretem azokat a békebeli ebédeket és az azt követő nagy beszélgetéseket.

– Nem tartasz a szüléstől?

– Inkább kíváncsi vagyok. Arra igyekszem felkészülni, hogy ne pánikoljak, ha nem megy majd minden úgy, ahogy megálmodtam. Ha esetleg császármetszésre kerül sor például, akkor abból próbáljuk meg a legtöbbet kihozni, hogy a gyerekünk ne felesleges traumákkal kezdje a pályafutását idekint.

Párjával, S. Takács Andrással

– Azt tudom, hogy jógazol rendszeresen, kismama pilatesre jársz, most kikértél majdnem egy liter vizet, és a tejszármazékban sincsen cukor. Odafigyelsz.

– Persze, sokat utánaolvastam, mi jó a babának, de a cukros kávétól eddig is rosszul voltam. Igyekszem sokat hidratálni, de ennyi vizet mégsem tudok meginni most, úgyhogy segíthetnél.

– A babaszoba elkészült?

– Nem hiszek a babaszoba intézményében. Majd ha már kicsit nagyobb lesz. Egyelőre velünk lesz egy szobában, mi leszünk a bébiörök. Persze a legszükségesebbeket már megvettem. Andrissal csak egyszer mentünk el nagyobb dolgokat vásárolni, nem kis stressz tanácstalanul bolyongani óráig egy babaáruházban. Most az a felállás, hogy a vágás mellett készülök az anyaságra, ő pedig menedzseli az On The Spot életét. Szerencsére van egy fantasztikus csapatunk, akik nélkül nem boldogulnánk.

– A szülés utáni időszakra B-tervvel készülsz-e? Hogyha esetleg másképp alakulnak a dolgok, mint elképzelted, és a gyerek mellett nem látod megoldhatónak az eddigi munkát.

– Nincs ilyen tervem, majd alkalmazkodunk, és remélem, hogy hamar összehangolódunk. Annyiféleképpen dolgoztunk már, annyi sorozatot, annyi munkamódszerrel készítettünk, hogy nem félek attól, most mi lesz. Mondhatnám, hogy a sokféle nehéz helyzet, amibe a forgatások során belecsöppentünk, legyen szó háborúról, teljesen más kultúráról, mind tanulólecke volt, mind alakított rajtam is.

– El tudod képzelni, hogy valaha más országban éljetez? A foglalkozásokat lehetővé teszi, sőt még nemzetközi szinten is lehetőségek nyílna megmutatni magatokat.

– Rengeteg munkánk van abban, hogy végre koprodukcióban, a nemzetközi piacra is dolgozhatunk. Most készítünk a német Spiegel televíziós csatornának négy

dokumentumfilmet a *Diktátorok gyermekei* sorozatunkból. És hogy elköltözni innen? Budapest nagyon jó bázis: élhető város, emberléptékű, jó itt megnyugodni. Rengeg kulturális program van, minden pikkpakk elérhető, a barátok, a színház, a piac, még tömegközlekedéssel is. Merthogy nincs kocsink.

– Egy szír menekülttáborban készült a 9 hónap alatt a föld körül első epizódja, legalábbis ezt láthatták a nézők elsőként az új sorozatból.

– Amikor kiválasztottuk annak idején, még nem tudhattuk, hogy pont akkorra tetőzik a menekültkérdés Európában. Nagyon közel kerültünk egy szír családhoz, akiknek a kameránk előtt született meg az ötödik gyereke, és rajtuk keresztül mutattuk meg, milyen menekültként élni egy idegen országban. Sajnos azóta nagyon nehezen jutunk velük kapcsolatban információhoz.

– Ezek szerint tartjátok a kapcsolatot korábbi interjúalanyaitokkal?

– Persze, az elmúlt évek alatt többekkel közel kerültünk egymáshoz. Például a következő filmünk főszereplője, egy csodálatos mexikói-indián bába, valószínűleg meglátogat bennünket október végén a fiával együtt, akiből férfi létére szintén bába lett, és Ausztriában él. Hálásak vagyunk a sorsnak azért, hogy ilyen érdekes emberekkel találkozhatunk, és még mindig ugyanolyan lelkesedéssel tudjuk végezni a munkánkat.

– Ezek a sorsok, amelyekkel szembesülsz, ahogy említetted is, hatnak a személyiségedre, formálnak rajtad. Gondolom, nemegyszer érezted, hogy tulajdonképpen mennyire szerencsés is vagy sok mindenért.

– Hihetetlenül szerencsések vagyunk, ez nem vitás. Szerencsések vagyunk, amikor a világ legkülönbözőbb országaiban osztják meg velünk az emberek a legintimebb történeteiket, szerencsések vagyunk, hogy a legszebb tájakon járhatunk és filmezhetünk, és talán akkor vagyunk a legszerencsésebbek, amikor elhagyhatjuk például a gázai övezetet a legnagyobb bombázás közepette, és visszatérhetünk Budapestre. És mindketten hisszük, hogy nem minden a két szép szemünkért történik velünk, vagy mert annyira tehetségesek lennénk. Vannak helyzetek, amikor az ember nem tud nem hinni.

– Mi kapcsol ki ezekből a stresszes szituációkból, az állandó jövő-menésből?

– A lakberendezés és főleg az, ha bizonyos dolgokat meg tudok valósítani a saját otthonunkban. És nagyon szeretek főzni is.

– A pávás, alabástromszínű nyakláncodat nem tudom szó nélkül hagyni, azt is távoli tájakon vásároltad?

– Köszönöm, én is nagyon szeretem. Izraelben láttam rá, Jaffában, egy fiatal tervezőnél, amikor tavaly egy ultraortodox kórház szülészeten forgattunk. Az amazóniai esőerdőben vagy az Atacama sivatagban nem sok lehetőségem nyílik a nőies öltözködésre, ezért csak itt-hon hordhatok ilyesmit... De imádom ezt a kettősséget az életemben, hogy a magas sarkút sokszor bakancsra cserélhetem és fordítva.

– Mit fogsz csinálni, ha most innen hazasétálsz?

– Főzni végül nem fogok, bár vendégeket várunk. Nyugodtan hazasétálhatok, mert a többiek meggyőztek, hogy inkább rendeljünk indiait. Kímélnem kell magamat, még sok a munka a szülésig.

Papp Diána

NÉVJEGY

- 1980-ban született Kolozsváron.
- 10 éves, amikor elhagyják Romániát.
- Édesapja orvos foglalkozásából adódóan sokat utazik a család.
- 14 évesen kerül Budapestre gimnáziumba.
- A Színház- és Filmművészeti Egyetemen tanul, ott köteleződik el a dokumentumfilm iránt.
- 2009 óta forgatják S. Takács Andrással az *On The Spot*-ot, két kézikamerával.
- Legújabb sorozatuk, a 9 hónap alatt a föld körül a Duna TV-n látható kéthetente hétfő esténként.